

CARA HUNTER

Ei
ulos-
pääsyä

Suomentanut Sirpa Parviainen

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos:
No Way Out

Copyright © Cara Hunter, 2019

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava, 2022

Sivun 230 runosuomennos Kirsi Kunnas

ISBN 978-951-1-44553-1

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2022

Sarahille

Koska kaikki tarvitsevat oman ihmeidentekijänsä

04.1.2018 klo 00.55

Kypäräkameran materiaalia: palomies Fletcher, Oxfordshiren pelastuslaitos

Kohde: Felix House, 23 Southey Road, Oxford

Nauhoitus alkaa kahden sammutusauton pysähtyessä kadulle. Talot ovat suuria. On pimeää. Sireenejä, vilkkuvia valoja.

HÄTÄKESKUS SAMMUTUSYKSIKÖILLE:

Henkilövahingot mahdollisia. Hätäpuhelussa sanottiin, että rakennuksessa saattaa olla neljä ihmistä. Kaksi aikuisia, kaksi lasta.

PALOESIMIES:

Kuitti. Nyt paikalla. Alakerta palaa hyvin voimakkaasti.

Kamera heilahtaa oikealle kohti taloa, jonka ylemmän kerroksen oikeanpuoleisista ikkunoista tupruaa mustaa savua ja alemmissa kerroksissa näkyy liekkejä. Puolisen tusinaa ohikulkijaa ja naapurita kadulla. Huutoja, lisää sireenejä. Poliisiauto saapuu. Palomiehet vetävät tikkaita auton katolta, kerivät letkuja auki, kiinnittävät happipulloja selkäänsä.

PALOESIMIES MIEHISTÖILLE:

Kukaan naapureista ei ole nähnyt perhettä. Kaksi savusukeltajaa yläkertaan.

SAVUSUKELTAJIEN RYHMÄNJOHTAJA:

Kuitti. Alfa-tiimi 1 valmistautuu menemään sisään.

Liekit näkyvät nyt selvästi etuoven lasi-ikkunoista. Savusukeltajien Alfa-tiimi 1 johtajanaan palomies Fletcher etenee pihatietä talolle. Tikapuut nostetaan pystyyn. Fletcher nousee ylös letkukelan kanssa. Tukautunutta puheääntä ja radiohäiriötä. Raskasta hengitystä happinaamarissa. Kamera seuraa ikkunalaudan ylitse huoneeseen. Paksua savua. Kypärälampun valokeila heiluu vasemmalta oikealle, paljastaa hyllykön, lipaston, tuolin. Ei näkyviä liekkejä, mutta lattiamatto kytee. Kamera heilahtaa takaisin kohti ikkunaa, kuvassa palomies Evans nousee tikapuita.

SAVUSUKELTAJIEN RYHMÄNJOHTAJA:

Alfa-tiimi 1, näkykö uhreja?

FLETCHER (hengittäen raskaasti):

Ei.

Fletcher siirtyy kohti ovea ja poistuu kerrostasanteelle. Kamera nyt kääntää puolelta toiselle, valokeilassa näkyy kolme ovea sekä ylempään kerrokseen johtavat portaat. Liekit välkkyvät alaspäin vievässä portaikossa, ilmassa kipinöi, savu kieppuu portaikossa ja seinillä. Lisää rä-

tinää viestintäjärjestelmässä, letkuista suihkuavan veden ääntä palomiesten yrittäessä tukahduttaa tulta ulkona. Fletcher siirtyy viereiselle ovelle, joka on osittain auki. Jalkapallojulisteita ja yhden hengen sänky juuri ja juuri nähtävissä savun lävitse. Peitot heitetty sivuun, mutta sänky on tyhjä. Hän tutkii huoneen ja tarkastaa sängyn alta.

SAVUSUKELTAJIEN RYHMÄNJOHTAJA:

Alfa-tiimille 1 tiedoksi, naapurien mukaan talossa on poika, kymmenen- tai yksitoistavuotias, ja taapero.

Fletcher siirtyy takaisin tasanteelle ja seuraavalle ovelle. Se on auki. Savu on paljon paksumpaa. Tuli on saanut hyvin jalansijaa – matto, verhot ja kehdon petivaatteet ovat liekeissä. Fletcher kiihuhtaa sängylle. Sängyssä on lapsi, joka ei liiku. Hän palaa nopeasti ensimmäiseen huoneeseen ja ojentaa lapsen palomies Evansille, joka seisoo tikapuilla ikkunassa. Tuulenpuuska puhaltaa huoneeseen. Kokolattiamatto leimahtaa liekkeihin.

FLETCHER:

Alfa-tiimi 1 ryhmänjohtajalle. Yksi uhri löydetty ja tuodaan ulos tikapuita pitkin. Lapsi. Ei reagoi.

PALOESIMIET:

Kuitti, Alfa 1. Ensihoitajat paikalla.

Fletcher palaa tasanteelle palomies Waites jäljessään. Siirtyy portaiden yläpäähän. Palomiehet Evans ja Jones ovat myös tulleet rakenukseen etsimään uhreja ja lähestyvät toisesta päästä.

FLETCHER:

Löysittekö ketään?

Evans viittoo kieltävän vastauksen. Jonesilla on kädessään lämpökamera. Katsoo sillä ympärilleen ja alkaa viittoja kiivaasti kohti portaita.

JONES:

Tuolla alhaalla on joku – lähellä portaiden alapäätä.

FLETCHER:

Alfa 1 ryhmänjohtajalle. Uhri löytnyt portaiden alapäästä.
Voi olla toinen lapsista. Menen alas.

Alfa-tiimi 1 laskeutuu portaita. Aulan lattia on liekeissä, ja tuli on edennyt pitkälle kaikkiin suuntiin. He nostavat uhrin ja seuraavat askeleitaan takaisin toiseen kerrokseen, jossa ojentavat hänet Alfa-tiimi 2:lle, joka kantaa hänet tikapuille. Kuuluu räjähdyksiä ja rakenteita romahtaa, kun tuli tarttuu ylem্পään kerrokseen. Huutoa ja hälytys radiossa. Liekkejä makuuhuoneen ovella.

WAITES:

Voi paska – leimahdus – leimahdus!

PALOESIMIES:

Poistukaa rakennuksesta, toistan, poistukaa rakennuksesta.

FLETCHER (henkeään haukkoen):

Täällä on oltava muitakin – menen takaisin sisään.

PALOESIMIES:

Et mene, toistan, et mene. Vakava hengenvaara. Helvetin äkkiä pois sieltä. Toistan: helvetin äkkiä pois sieltä. Alfa-tiimi 1, vastaa –

Lisää räjähdyksiä. Radio hiljenee.

Hitto, että minä vihaan joulua. Kai minä olen joskus siitä pitänyt, kun olin lapsi, en muista. Heti, kun olin tarpeeksi vanha, aloin käydä kävelyillä – tein mitä tahansa päästäkseni pois kotoa. En ollut menossa minnekään, mutta katujen päämäärätön talsiminenkin oli parempi vaihtoehto kuin istuskella perheen kesken olohuoneessa tuijottamassa toisiamme tai kiduttaa itseään Only Fools and Horses -sarjan jokavuotisella joulujaksolla. Ja mitä vanhemmaksi tulin, sitä enemmän inhosin tätä aikaa vuodesta. Iloista juhlahulinaa, jota kesti lokakuun lopusta pitkäläti uudenvuoden ylitse. *Kyllä sinä vielä muutat mielesi*, ihmiset sanoivat, *kun saat omia lapsia – joulun oman lapsen kanssa on taianomaista aikaa*. Ja se olikin. Silloin, kun meillä oli Jake. Muistan, kuinka upeita paperikoristeita hän teki – poroja ja lumiukkoja ja jääkarhuja, leikkasi lehdistä tai askartelipikkutarkkoja, yksityiskohtaisia siluetteja. Ja meillä oli laakerinlehtikoristeita ja appelsiineja villasukkien kärjissä, ja puutarhaan oli ripustettu valkoisia keijuvaloja. Muistan, kuinka eräänä vuonna peräti satoi lunta, ja hän istui huoneensa ikkunassa täydellisen lumoutuneena valtavien hiutaleiden kieppuessa hitaasti alas, hädin tuskin tarpeeksi raskaina pudotakseen. Kyllä, se oli taianomaista aikaa. Mutta mitä tapahtuu, kun menettää lapsen, joka toi taian tullessaan – mitä sitten? Siitä kukaan ei puhu. Kukaan ei kerro, kuinka selvitä jouluisia Sen Jälkeen.

Työntekoon voi aina tietenkin paeta. Ainakin minä voin. Tosin joulun on paskamaista aikaa olla poliisi. Suurin piirtein joka

ainoa kuviteltavissa oleva rikos tehdään silloin. Varkauksia, lähisuhdeväkivaltaa, järjestyshäiriöitä. Enimmäkseen lievempiä rikoksia, mutta paperitöiden määrä on silti sama. Ihmiset juovat liikaa, heillä ei ole mitään järkevää tekemistä, ja he viettävät niin paljon aikaa toistensa kanssa, että lakkaavat rakastamasta niitä rakkaimpiakin. Lisäksi kaikki haluavat lomaila, joten toimimme vajaamiehityksellä. Kaiken tämän seurauksena seison jääkylmässä keittiössä kello 5.35 aamulla juhlapyhien rauhallisella loppusuoralla, tuijotan ulos pimeään, kuuntelen Radio 4:n uutisia ja odottelen veden kiehumista. Tiskialtaassa on likaisia astioita, koska en ole vaivautunut tyhjentämään astianpesukonetta, roskapöntöt tulvivat yli, koska en huomannut uutta tyhjennyspäävää, ja biojätterokiksen sisältö on levitelty pitkin sivupolkua. Se saattaa olla naapurin kissan ansiota, mutta todennäköisemmin ketun, jonka olen nähnyt puutarhassa kerran tai pari aamun varhaisina tunteina. Ja miksikö olen hereillä näin epäinhimilliseen aikaan? Sitä ei tarvitse miettiä kovin pitkään.

Radiossa alkaa päivän rukoushetki, ja sammutan sen. Jumala ei ole minun juttuni. Ei varsinkaan tähän aikaan aamusta. Otan kännykkäni, epäröin hetken ja soitan. Ja kyllä, tiedän, että on aivan liian varhaista, mutta en usko, että herätän häntä. Hän sulkee kännykkänsä yöksi. Kuten kuka tahansa tavallinen ihminen.

Kuulen neljä hälytysääntä, joita osasin odottaakin, sitten naksahduksen ja mekaanisen naisäänen, joka kertoo henkilön olevan tavoittamattomissa. Sitten piippauksen.

”Alex, minä tässä. Ei mitään ihmeellistä. Halusin vain tarkistaa, että kaikki on kunnossa. Että se auttaa. Aika, siis. Kuten sanoit.”

Minkä takia älykkäätkin ihmiset sopertavat koneille typeryyksiä kuin idiootit konsanaan? Työtasolla on tahmea, ruskea tahra, jonka en muista olleen siinä eilen. Alan raaputtaa sitä peukalonkynnelläni.

”Kerro siskollesi terveisiä.” Sitten tauko. ”Ei minulla oikeastaan muuta ollut. Kuule, soita minulle, jooko?” Kuuntelen hiljaisuutta. Tiedän, että se on mahdotonta, mutta osa minusta toivoo, että hänkin kuuntelee sitä. Että hän vastaa. ”Minulla on ikävä.”

Rakastan sinua.

Niin minun olisi pitänyt sanoa, mutta en sanonut. Yritän olla muistelematta, kuinka kauan siitä jo on, kun hän on puhunut minulle viimeksi. Viikko? Enemmän. Se taisi olla tapaninpäivän jälkeisenä päivänä. Elättelin toiveita, että uusivuosi toisi muutoksen. Että voisimme unohtaa koko jutun silloin, ikään kuin satunnaisilla päivämäärillä olisi jonkinlainen vaikutus siihen, mitä hänestä tuntuu. Miltä *minusta* tuntuu.

Vesi kiehuu, ja pengon astiakaapista kahvia. Jäljellä on vain halpaa pikakahvia, jota Alex pitää putkimiehiä ja remontoijia varten. Hienot kapselijutut loppuivat jo aikapäiviä sitten. Alex sen koneen oikeastaan halusikin. Halvassa pikakahvissa on sentään muna, ja kaadan juuri toista kupillista, kun puhelin soi.

”Alex?”

”Ei, pomo. Minä. Gislingham.”

Tunnen poskieni hehkuvan. Kuulostinko hänen korvissaan yhtä epätoivoiselta kuin omissani? ”Mikä hätänä, Gis?”

”Anteeksi, että soitan näin aikaisin, pomo. Southey Roadilla on ollut tulipalo. Sitä yritetään yhä saada hallintaan.”

”Uhreja?”

Tiedän vastauksen jo ennen kuin kysyn. Ei Gis muuten soittaisi minulle siihen aikaan.

Kuulen hänen vetävän henkeä. ”Toistaiseksi vain yksi, pomo. Pikkulapsia. Talossa oli vanhempikin poika, mutta hänet onnistuttiin saamaan ulos ajoissa. Hän on hengissä – juuri ja juuri. Hänet on viety John Radiin.”

”Ei merkkiäkään vanhemmista?”

”Toistaiseksi ei.”

”Paska.”

”Niinpä. Yritämme pitää sen salassa lehdistöltä, mutta sen paljastuminen on vain ajan kysymys. Anteeksi, että joudun raastamaan sinut ylös sängystä ja niin edelleen, mutta minusta sinun pitäisi olla täällä –”

”Olin jo hereillä. Ja olen tulossa.”

* * *

Southey Roadilla Gislingham työntää puhelimensa takaisin tasakuun. Hän oli ollut kahden vaiheilla soittaako lainkaan. Vaikka hän ei koskaan sanoisikaan sitä ääneen ja tuntee syyllisyyttä jo sen ajattelemisesta, Fawley ei todellakaan ole ollut oma itsensä viime aikoina. Ei ainoastaan äkkipikainen. Vaan hajamielinen. Omissa ajatuksissaan. Hän ei tullut aseman joulujuhliinkaan, tosin hän sanoo aina inhoavansa joulua, joten se ei välttämättä tarkoita mitään. Toisaalta asemalla liikkuu huhuja, että hänen vaimonsa olisi jättänyt hänet, ja hänen vaatteidensa silytyksen laadusta päätellen se on hyvinkin mahdollista. Gislinghamin oma paita ei sekään näytä kovin poliisimaiselta, mutta eivät ne koskaan näytäkään, koska hän hoitaa ne itse. Hän ei ole vielääkään oppinut silittämään kauluksia.

Hän kääntyy ja kävelee pihatietä pitkin takaisin taloa kohti. Liekit ovat kuolleet, mutta happipulloin varustautuneet palomiehet lennättävät yhä vesisuihkuja ikkunoihin nostattaen valtavia, paksuja savupilviä pimeälle taivaalle. Ilma on sakeana noesta ja palavan muovin katkusta.

Paloesimies tulee häntä kohti saappaat rouskuen soratiellä. ”Näin epävirallisesti, kyseessä on melko varmasti tuhopoltto, mutta kestää vielä jonkin aikaa ennen kuin tutkijaryhmä pääsee

sisään. Näyttää siltä, että se on pakostakin alkanut olohuoneesta, mutta sen katto on romahtanut kokonaan sisään, joten en sano mitään varmaksi.”

”Eli tulossa saattaa olla vielä lisää ruumiita?”

”Voi olla. Mutta tuolle puolelle on tullut kolmen kerroksen verran romua. Kuka tietää kuinka kauan sen läpikäyminen kestää.” Hän riisuu kypäränsä ja pyyhkii otsan kämmenselkäänsä. ”Oletko kuullut mitään pojasta?”

”En vielä. Kollega meni mukaan ambulanssiin. Kerron sitten, kun kuulen jotain.”

Palomies irvistää. Hän tuntee todennäköisyydet, hän on tehnyt tätä jo pitkään. Hän ottaa kulauksen vettä. ”Missä Quinn on – lomallako?”

Gislingham pudistaa päätään. ”Tämä on minun juttuni. Olen virkaa toimittava rikosylikonstaapeli.”

Paloesimies kohottaa toista kulmaansa. ”Kuulinkin jotain, että Quinn hankkiutui liemeen. Tosin en tiennyt, että se oli ihan niin paha.”

Gislingham kohauttaa olkapäitään. ”Se ei ole minun päätettävissäni.”

Palomies silmäilee häntä hetken sykkivässä sinisessä loisteessa. ”Kestää jonkin aikaa totutella, vai mitä?” hän toteaa viimein. ”Johdossa olemiseen siis.” Sitten hän heittää vesipullonsa pois ja lähtee kohti sammutusautoa naputtaen Gislinghamin käsivartta ohitse mennessään. ”Nyt annat vain mennä. Elämässä on käytettävä tilaisuudet hyväkseen. Ei sitä kukaan muukaan sinun puolestasi tee.”

Suurin piirtein samaa Gislinghamin vaimokin sanoi, kun hän kertoi uutiset. Että Quinn keitti itse oman soppansa ja että ylimääräinen raha ei ole pahasta nyt, kun Billykin kasvaa, ja että mitä hän muka oli Quinnille muutenkaan velkaa? Kysymys, jonka Gislingham päätti (viisaasti) ymmärtää retoriseksi.

Gislingham katselee hetken ympärilleen ja suuntaa sitten sulkunauhan takana seisovaa virkapukuista poliisia kohti. Kadulla seisoo ihmisiä, mutta kellonajan ja kylmyyden vuoksi vain muutamia siellä täällä. Tosin Gislingham tunnistaa *Oxford Mailin* toimittajan, joka on yrittänyt kiinnittää hänen huomionsa jo kymmenen minuuttia.

Gislingham kääntyy konstaapelin puoleen. ”Onko ovelta ovelle -kyselyt jo aloitettu?”

”On kyllä, ylikonstaapeli. Onnistuimme haalimaan kokoon kolme poliisia. Se ei ole paljon, mutta –”

”Tiedän, tiedän. Kaikki ovat lomilla.”

Kadun varteen pysähtyy auto, ja joku nousee siitä ulos virallisen näköisenä. Hän väläyttää virkamerkkiä reippaasti. Eikä prameilu jää siihen. Gislingham vetää syvään henkeä. Auto on Quinnin.

* * *

Oxford Mail -verkkolehti

Torstai 4. tammikuuta 2018 | Päivitetty klo 8.08.

Yksi kuolonuhri tulipalossa Oxfordissa

Kolmevuotias poika on kuollut tulipalon riehuttua seitsemänhuoneisessa edvardiaanisisessa omakotitalossa Southey Roadilla aamun varhaisina tunteina. Tulipalon sytymissyö on yhä epäselvä, mutta Oxfordshiren pelastuslaitos tutkii sitä yhdessä poliisin rikospaikkatut-

15-vuotias poika pidätetty puukotuksesta Blackbird Leysissä

Poliisi kuulustelee teini-ikäistä poikaa 16-vuotiaan Damien Paryn kuolemaan johtaneesta puukotuksesta uudenvuoden aattona...
/lisää

kinnan kanssa. Toinen uhreista, jonka naapurit ovat tunnistaneet perheen vanhimmaksi pojaksi, vietiin ambulanssilla John Radcliffen sairaalaan, ja hänen uskotaan kärsivän savun hengittämisen aiheuttamista vammoista.

Pelastuslaitos kutsuttiin talolle kello 12.40 yöllä, kun naapuri näki liekkien lyövän alakerran ikkunasta. Patrick Moreton, Rewley Roadin paloaseman palopäällikkö, kertoi tulipalon jo edenneen laajalle siinä vaiheessa, kun hänen ryhmänsä saapui palopaikalle, ja liekkien saamisen hallintaan kestäneen yli neljä tuntia. Hänen mukaansa on liian aikaista sanoa, olisivatko palonarat joulukoristeet voineet olla osasyynä tuhoon. ”Tämä on ajankohtainen muistutus siitä, kuinka tärkeää on huolehtia paloturvallisuudesta, kun polttaa kynttilöitä ja käyttää palavista materiaaleista valmistettuja koristeita, kuten joulu-kuusen nauhoja. Myös palovaroittimen kunto on testattava vähintään kerran viikossa”, hän painottaa.

Thames Valleyn poliisi on kieltäytynyt kommentoimasta, olivatko kaksi lasta yksin talossa.

65 kommenttia

Kuljetusten odotetaan viivästyvän ensi viikolle ennustetun lumentulon vuoksi

Ilmatieteen laitos on antanut maahan kelivaroituksen, kun Siperiasta tulevien hyisten ilmajäätien odotetaan pyyhkäisevän maamme ylitse ensi viikolla... */lisää*

Kaupunginvaltuusto ilmoittaa uusista toimista ilmansaasteiden vähentämiseksi Oxfordissa

Oxfordin kaupunginvaltuuston on määrä esitellä uraauurtava suunnitelma dieselistä aiheutuvien päästöjen vähentämiseksi asutusalueilla... */lisää*

Oxford United päihitti MKDonsin 3–1

Thomas, van Kessel ja Obika ampuivat maalinnännittävässä kotipelissä... */lisää*

Janeelliottcornwallis

Onko minulta jäänyt jotakin huomaamatta, vai eikö kumpikaan vanhemmista ollut kotonana? Jättivätkö he lapset yksin kotiin – tuon ikäisinä? En voi käsittää, en mitenkään...

111chris_the_bliss

Luultavasti kännäämässä jossakin. Nuo hemmetin silkkiperseet – elämä pelkkää giniä ja Jaggeja – ihan kuin minulla

ernest_payne_gardener22

Kuljin kyseisen talon ohitse tunti sitten – sen toinen puoli on romahtanut kokonaan. Siellä voi helpostikin olla enemmän ruumiita. Antakaa nyt poliisille aikaa tehdä työnsä

Josephyosef88188

Kunpa useampi ihminen huomiosi joulukoristeiden synnyttämän tulipalon vaaran. Toimin palomiehenä 30 vuotta ja olen nähnyt todella karmaisevia tapauksia.

* * *

Vasta kun panen vasemmanpuoleisen vilkun päälle Banbury Roadilla, mieleeni juolahtaa, missä Southey Road tarkalleen ottaen sijaitsee. Kolmen risteyksen päässä Frampton Roadista. Frampton Roadista eli William Harperista ja siitä mitä löysimme lukittuna hänen kellariinsa. Lehdet kutsuivat häntä ”Oxfordin Fritzliksi”. Siitä on jo kahdeksan kuukautta, mutta olin oikeudessa vielä joulukuussa, ja tapauskansio odottaa yhä pöydälläni siirtoa arkistoon. Kukaan meistä ei unohda tapausta vähään aikaan. Ei ainakaan Quinn. Entinen rikosylikonstaapeli Quinn, ny-

kyinen rikoskonstaapeli Quinn. Hänestä puheen ollen, hänen uusi musta Audinsa on ensimmäinen asia, mikä pistää silmääni, kun käännyin Southey Roadille ja sammutan auton moottorin. Toisaalta hän on aina ollut vähän koreileva ääliö mitä autoihin tulee. En osaisi sanoa, mitä autoa Gislingham ajaa, ja olen nähnyt sen pahuksen koslan tuhansia kertoja. Tulipalo näyttää olevan hallinnassa, vaikka kaikki muu on edelleen yhtä sirkusta. Kaksi paloautoa ja kolme poliisiautoa. Uteliaita silmäpareja. Kännykkäkuvia. Onneksi ruumisauto sentään on pysäköity pois näkyvistä.

Quinn ja Gislingham odottavat talon luona ja kääntyvät minuun päin, kun kävelen heitä kohti. Quinn tömistelee jalkojaan kylmässä, mutta muutoin hänen kehonkielensä on lievästi sanottuna vaivaantunutta. Hän sujahti rikoslylikonstaapelin virkaan kuin kala veteen – hetkeäkään epäroimättä, mahdollisimman isosti loiskauttaen – mutta hänen on huomattavasti vaikeampaa palata takaisin rikoskonstaapelin saappaisiin. Ja ymmärtäähän sen. Ylennyksen ottaa vastaan mielellään, mutta arvonalennus on vaikea sulattaa. Varmasti hän haluaa esittää, että hänellä on yhä munaa, mutta juuri tuo kyseinen osa hänen anatomiaansa ajoi hänet liemeen alun perinkin. Häntä selvästi kutkuttelee päästä takaisin entiseen virkaansa, mutta Gislingham ansaitsee tilaisuuden osoittaa, että hänestä on tähän. Käännyin Gislinghamin puoleen, ehkä vähän liiankin suureieleisesti.

”Mitään uutta, rikoslylikonstaapeli?”

Gislingham jäykistyy hieman ja nykäisee muistivihkonsa esiin, vaikka en usko, että hän sitä edes tarvitsisi. Hänen kätensä tärisivät aavistuksen. Myös Quinn huomaa sen varmasti.

”Talon omistaa Esmondin perhe, sir. Michael Esmond, neljäkymmentä vuotta, on tutkija. Vaimo on nimeltään Samantha, kolmekymmentäkolmevuotias, ja kaksi lasta, Matty kymmenen vuotta ja Zachary kolme.”

”Kuinka hän voi – se vanhempi poika?”

”Kiikun kaakun. Melko huonossa jamassa.”

”Eikä vieläkään merkkiä vanhemmista?”

Gislingham irvistää. ”Vanhempien makuuhuone on tuolla”, hän sanoo ja osoittaa talon vasenta puolta. ”Se on melko vahingoittumaton, mutta siellä ei ole jälkeäkään kenestäkään. Palomiesten mukaan sängyssä ei ollut edes nukuttu. Googlasin perheen ja löysin tämän.”

Hän ojentaa minulle kännykkänsä. Avoinna olevalla sivustolla mainostetaan sosiaaliantropologian konferenssia, joka on parhaillaan Lontoossa King’s Collegessa. Yksi puhujista on Michael Esmond aiheenaan *Kuolema vedellä ja tulella: uhrausrituaalit Latinalaisen Amerikan voodooossa*. Eikö joku joskus sanonut, että sattuma on Jumalan tapa pysyä nimettömänä? Jos näin on, hänellä on melko huono maku.

Ojennan kännykän takaisin Gisille. ”Soita sinne ja vahvista, että hän todella ilmestyi paikalle. Ainakin meillä olisi yksi ruumis vähemmän etsittävänä.”

”Voimme siis unohtaa grillijuhlat”, heittää Quinn.

Sinkoan häneen katseen, joka pyyhkii virneen hänen kasvoiltaan, ja käännyin takaisin Gislinghamiin päin.

”Mikä on toimintasuunnitelma?”

Hän räpyttelee pari kertaa. ”Paikannetaan Michael ja Samantha Esmond ja selvitetään heidän olinpaikkansa tapahtuma-aikaan. Tehdään alustava ovelta ovelle -kierros siltä varalta, että joku naapureista näki jotakin. Puhutaan Boddien kanssa ruumiinavauksesta. Selvitetään lähiomaiset ja tiedoteetaan heille tilanteesta. Toimitaan yhteistyössä palontutkijoiden kanssa.” Hän osoittaa pihatielle. ”Ja jäljitetään auto, tietysti.”

Quinn kääntyy katsomaan häntä. ”Mikä auto?”

Gislingham kohottaa kulmiaan. ”Soralla on renkaanjalkiä.

Päivänselviä. Esmondeilla oli varmasti auto. Missä se on? Kukaan järkevä ihminen ei ajaisi täältä Lontooseen, joten uskoisin, että jos löydämme auton, löydämme myös vaimon.”

Ei tarvitse arvata, kenen osakkeet nytkähtivät juuri ylöspäin.

Nyökkään. ”Hyvää työtä, rikosylikonstaapeli. Pidä minut ajan tasalla.”

Käännyn takaisin Quinnan puoleen. Hän on siirtynyt metrin verran lähemmäs taloa, luultavasti tultuaan siihen tulokseen, että jos ei voi voittaa, on parempi häipyä. Talo ei ole minun makuuni, mutta jos pitää kyseisestä tyylistä, se voisi olla haluttava kiinteistö. Tai oli. Tällä hetkellä saastainen vesi virtaa pitkin julkisivua ja kaikki pohjakerroksen ikkunat ovat tiessään. Omakotitalo, jonka sisäänkäynti sijaitsee keskellä julkisivua, mutta oikeasta puolesta ei ole jäljellä paljon muuta kuin ulko-kuori. Päätykolmio on yhä paikallaan, mutta vain hädin tuskin, eikä sen takana ole muuta kuin mustuneita seinäiä sekä kassa tiiliä, katosta jäljelle jäänyttä puutavaraa ja hajonnutta lasia. Muusta on jäljellä pelkkää rappauspintaa, joka on laudoitettu Tudor-tyyliin ja on joskus ollut valkoinen, mutta on nyt hiiltynyt ja noen tahraama. Yhden ikkunan päältä pystyy melkein erottamaan vuosiluvun 1909, ja sen rikkinäisestä ruudusta Arsenalin tarran...

”Mitä mietit?” kysyn Quinniltä.

Hän aloittaa kepeästi. ”Perusasioita vain, pomo. Kuinka tutkijalla on varaa johonkin näin mahtipontiseen tällä seudulla. Paljonko arvioisit – viisi milliiä?”

Enemmän, jos minulta kysytään. Tällä alueella talot jaetaan suuriin, pieniin, suuriin pieniin ja pieniin suuriin. Tätä saattoi jo turvallisesti sanoa suureksi. *Suureksi* suureksi.

”Ehkä sukurahaa”, sanon. ”Kannattaa kuitenkin tarkistaa.”

”Mitäpä jos sinä tekisit sen, Quinn?” sanoo Gislingham.

Quinn kohauttaa olkapäitään. ”Selvä.”

Ja kun kävelen pois, kuulen Gislinghamin mutisevan hiljaa:
”Selvä, rikosylikonstaapeli.”

* * *

Kello 7.05 rikoskonstaapeli Erica Somer seisoo tutkiskelemassa vaatekaappinsa sisältöä ja yrittää keksiä, mitä pukisi päälleen. Hän on ollut rikospoliisissa vasta kolme kuukautta, ja oikean asun valitseminen on muuttunut päivä päivältä ahdistavammaksi. Hän ei koskaan pitänyt virkapuvustaan, mutta siinä oli etunsa. Yhdenmukaisuus, tietenkin, oli yksi ilmiselvimmistä. Nyt hän kuitenkin on ”siviilipukuinen”, ja se on kaikkea muuta kuin yksinkertaista. Tuijottaessaan vaaterekkiä henkareineen hän miettii jo ties kuinka monetta kertaa, kuinka onnistua näyttämään vakavasti otettavalta mutta tyylikkäältä? Ammattimaiselta mutta helposti lähestyttävältä? Tämä on yhtä painajaista. Hän huokaa. Niin tässä kuin niin monessa muussakin asiassa miehet pääsevät niin paljon helpommalla. Puku Marks & Spenceriltä ja kolme eri solmiota riittävät, Baxter oli siitä elävä esimerkki. Verity Everett on löytänyt oman tyylinsä valkoisen paidan ja tumman hameen yhdistelmästä. Laivaston sininen yhtenä päivänä, musta toisena, harmaa kolmantena, ja siitä takaisin laivastonsiniseen. Mukavat kengät ja talvisin villatakki. Tosin siltä pohjalta voisi hyvin palata takaisin virkapukuun ja antaa koko jutun olla. Ja entä hiukset sitten – onko poninhäntä liian kevytmielinen? Tai nuttura liian virallinen?

Hän on juuri vetänyt ylleen mustan housupuvun (jo kolmatta kertaa viiden päivän sisään – siitä on vaarassa tulla virkapuku, jos hän ei ole varovainen), kun kännykkä soi. Soittaja on Gislingham. Hän pitää Gislinghamista. Tämä ei ole koreileva (kuten Quinn) tai lahjakas (kuten Fawley), mutta tehokas kaikesta huo-

limatta. Järjestelmällinen. Ahkera. Ja kunnollinen. Ennen kaikkea kunnollinen. Somer todella toivoo, että Gislingham onnistuu rikosylikonstaapelina, tämä ansaitsee sen.

”Kuinka voin auttaa, rikosylikonstaapeli?”

”Olen Southey Roadilla.” Tuuli on varmaankin noussut, ääni katoaa puuskien mukaan. ”Täällä on ollut tulipalo. Yksi kuolonuhri, ja nuori poika teho-osastolla John Radissa.”

Somer istuu sängylle. ”Tuhopoltto?”

”Emme tiedä vielä. Mutta todennäköisesti.”

”Mitä voin tehdä?”

”Nyt kun on joulukuun ja kaikkea, meillä on väki todella vähissä – Baxter johtaa ovelta ovelle -kierroksia, mutta meillä on vain kolme univormua paikalla.”

Somer tietää, että se on todella paskamaista hommaa. Varsinkin tällä säällä. Hän toivoo sydämensä pohjasta, että Gislingham ei aio pyytää häntä osallistumaan. Ja ilmeisesti tämä on vaistonnut jotakin, koska lisää nopeasti: ”Mutta en minä siksi soita. Olen jumissa tapahtumapaikalla ja Everett palaa vasta iltapäivällä, joten voisitko sinä hoitaa avauksen?”

Miksi Quinn ei tee sitä, Somer miettii. Mutta hän ei sano sitä ääneen. Hänellä on menneisyytensä Quinnin kanssa – harkitsematon mutta armeliaan lyhyt suhde, josta hän pelkää liiankin monen tietävän. Eritoten Fawleyn.

”Totta kai. Se sopii kyllä.”

”Oletko ollut palaneen avauksessa?”

Hän epäröi. ”Itse asiassa en.” Todellisuudessa hän on ollut läsnä vain yhdessä ruumiinavauksessa, ja se oli puukotus. Riittävän karmiva sekini, mutta ikävyyttävä edessä olevaan verrattuna.

”Kertahan se on ensimmäinenkin”, Gislingham toteaa. ”Kyllä sinä pärjät.” Hän epäröi hetken ja lisää: ”Ota minttupastilleja mukaan.”

* * *

Beverley Draperin kuulustelu osoitteessa 21 Southey Road, Oxford
4. tammikuuta 2018, klo 08.45
Kuulustelijana toimii rikoskonstaapeli Baxter

AB: Käsittääkseni te soititte ensimmäisen hätäpuhelun, rouva Draper?

BD: Kyllä, niin soitin. Poikani herätti minut – hän näki painajaista. Hänen makuuhuoneensa on siinä suunnassa. Kuulin ääntä, ja se kuulosti ihan rikkoutuvalta ikkunalta. Luulin, että siellä olisi murtovaras, joten vedin verhon sivuun. Silloin näin liekit. Muistan ajatelleeni, että se oli varmaankin palanut jo kauan, koska tuli oli ehtinyt päästä niin pahaksi, mutta siinä on niin paljon puita edessä, että taloa ei kunolla näe tieltä. Siksi kai kukaan ei sitä huomannut.

AB: Ja te hälytitte pelastuslaitoksen kello 00.47?

BD: Aivan.

AB: Ettekä nähnyt ketään talon lähetyvillä – tai juoksemassa pois päin?

BD: En. Kuten sanoin, olin nukkunut siihen asti kun Dylan herätti minut. Tiedättekö te, kuinka he voivat – se perhe?

AD: Emme valitettavasti voi paljastaa mitään tapausta koskevia tietoja.

BD: Näin kun Matty vietiin ambulanssilla, mutta internetissä puhutaan, että Michael ja Samantha ovat kateissa. Eihän se voi pitää paikkaansa? Tarkoitin siis –

AB: Kuten jo sanoin, annamme virallisen lausunnon aikanaan. Voitteko kertoa, mitä tiedätte perheestä? Hehän olivat kotona joulun ja uudenvuoden? Eivätkä jossakin muualla, kuten esimerkiksi sukulaisten luona? Laskettelemassa?

- BD: *En usko, että he laskettelevat. Ja kyllä, he olivat kotona. Koulussa järjestettiin joululaulutilaisuus aatonaattona, ja he olivat kaikki siellä.*
- AB: *Kävikö heillä vieraita? Tiedätekö, olisiko talossa saattanut käydä ketään muita eilen illalla?*
- BD: *En ole aivan varma –*
- AB: *Meidän on saatava varmuus siitä, keitä talossa on saattanut olla. Sukulaisia? Ystäviä? Miettikää ihan rauhassa.*
- BD: *[hiljaisuus] Totta puhuen, minun tietääkseni heillä ei käy paljon vieraita. Kun he muuttivat tänne, kutsuimme heidät kylään, kuten on tapana, ja Samantha sanoi, että hän palaisi asiaan, jotta voisimme miettiä sopivan ajankohdan, mutta jotenkin se vain jäi. Pidimme puutarhajuhlat viime kesänä, ja he tulivat sinne, mutta taisivat käydä vain kohdeltaisuudesta. He eivät viipyneet pitkään.*
- AB: *Entä sukulaiset?*
- BD: *Michaelin isä on kuollut, sen minä tiedän, ja luulen, että hänen äitinsä on hoitokodissa. Jossakin Wantagen lähellä, kai. Samanthan en ole koskaan kuullut puhuvan perheestään.*
- AB: *Uskoaksemme perheellä on myös auto, mutta se ei ollut pihassa.*
- BD: *Kyllä heillä on auto. Farmari-Volvo. Melko vanha. Valkoinen. Mutta en tiedä, missä se on, jos se ei ole pihassa. Siinä se yleensä on.*
- AB: *Tiedätekö, minne Samantha olisi voinut mennä?*
- BD: *Eli hän siis todella on kateissa –*
- AB: *Kuten jo sanoin, emme voi kommentoida –*
- BD: *Ei se mitään. Ymmärrän kyllä. Mutta ei, en tiedä.*
- AB: *Eikä teille tule mieleen ketään muuta, jolta voisimme kysyä?*
- BD: *Olen pahoillani. Emme vain olleet niin läheisiä.*